

Arrest

nr. 81 808 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. TIJINI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 7 maart 1996 de Schengenzone binnen in het bezit van een Schengenvisum.

Op 22 december 2001 treedt verzoeker in België in het huwelijk met I.B, van Belgische nationaliteit.

Op 21 februari 2002 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 1 maart 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een verzoek tot herziening in. Gedurende de duur van de behandeling van dit verzoek tot herziening wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 10 januari 2003 dient verzoeker een tweede maal een aanvraag in tot vestiging.

Deze aanvraag wordt ingewilligd en verzoeker wordt op 12 juni 2003 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 24 juni 2003 wordt het huwelijk van verzoeker en I.B. nietig verklaard. Op 30 januari 2004 wordt het beschikkend gedeelte van dit vonnis overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van Sint-Jans Molenbeek.

Op 1 december 2006 wordt verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen ingetrokken.

Op 1 december 2006 wordt aan verzoeker een bevel van 20 november 2006 ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad van State van 12 december 2006 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissingen verworpen.

Op 14 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

Q., A.

nationaliteit: Marokko

geboren te O. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag van 14.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene wenst zich te beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en hij zou in aanmerking kunnen komen voor dit criterium aangezien hij een ononderbroken verblijf in België van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009 heeft gekend, hij voor 18 maart een wettig verblijf heeft gehad, hij kan aantonen dat hij duurzaam lokaal verankerd is. Toch kan betrokken niet het

voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd." Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkene trad op 22.12.2001 in het huwelijk met de Belgische onderdaan, mevrouw I. B., met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel heeft op 24.06.2003 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 05.06.2002 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en vervolgens op 12.06.2003 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (geldig tot 11.06.2008). Deze laatste werd ingetrokken bij beslissing van 20.11.2006. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan 4 jaar gehad. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State vereist geen verblijf in België en kan aldus niet aanzien worden als een prangende humanitaire situatie. Betrokkene kan zich immers laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

Wat betreft de verklaring dat betrokkene geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, gezien zijn ouders die in Marokko woonden, gestorven zijn. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden of vrienden meer zou hebben in zijn land van herkomst, betrokkene woonde er immers 25 jaar en verbleef er volgens zijn eigen verklaringen tussen 21.07.2003 en 03.10.2003 om zijn problemen op een rijtje te zetten. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst.

Daarnaast verklaart betrokkene dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene verklaart echter niet waarom dit gegeven op zich een reden tot regularisatie is. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen van verwantschap voor. Het louter voorleggen van een identiteitskaart- of verblijfskaart van de personen die betrokkene als familie benoemt en het voorleggen van verklaringen van deze personen, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap.

Het feit dat betrokkene sinds 1996 in België zou verblijven, hij Frans kent en ook het Nederlands zou beheersen, hij bereid is om te werken, hier reeds legaal gewerkt heeft en interimcontracten en loonfiches toevoegt, hij hier ook als vrijwilliger en muzikant gewerkt heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.
(...)."

Op 12 april 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel:

Schending van de bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — materiële en formele motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid volgende redenen voorop stelt om het verzoek tot regularisatie af te wijzen als ongegrond.

De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoeker mee te delen dat zijn aanvraag tot regularisatie ongegrond wordt verklaard.

Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen evenwel draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Aan de materiële motiveringsplicht is voldaan, wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven, dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, als het consistentiebeginsel.

Dat echter niet is voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid baseert zich voor de afwijzing van de aanvraag op de bepalingen onder randnummer 2.8. van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructies dd. 19 juli 2009.

De vernietiging van de instructies heeft tot de gevolg dat de Staatssecretaris dient terug te vallen op zijn discretionaire bevoegdheid om na te gaan of iemand al dan niet een verblijfsrecht kan worden toegekend.

De Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid heeft zich echter voorgenomen om de instructies verder te blijven toepassen.

2.

In de bestreden beslissing geeft de staatssecretaris aan dat het wettig verblijf van verzoeker niet in aanmerking kan komen daar verzoeker zagezegd een schijnhuwelijk heeft afgesloten. De staatssecretaris heeft zijn stelling ten onrechte als volgt gemotiveerd:

deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.

Ten eerste heeft benadrukt verzoeker dat de Staatsecretaris zijn stelling heeft gegrond op een instructie die reeds vernietigd was. Dit wil zeggen dat de verwerende partij zijn beslissing verkeerdelijk heeft gemotiveerd. Immers gelet op de vernietiging van de instructie diende de Staatssecretaris terug te vallen op zijn discretionaire bevoegdheid om na te gaan of iemand al dan niet een verblijfsrecht kan worden toegekend.

In casu heeft hij dat niet gedaan doch wel zich letterlijk gebaseerd op de vernietigde instructie.

De staatsecretaris heeft niet uitgelegd waarom er geen rekening kan gehouden met de argumentatie van verzoeker waarin hij stelt dat hij geen schijnhuwelijk heeft gesloten. Immers heeft verzoeker elementen aangebracht teneinde aan te tonen dat zijn ex-echtgenote procesmisbruik heeft gepleegd om een vernietiging van het huwelijk te bekomen.

De vernietiging van het huwelijk was immers tussengekomen in een verstekvonnis die betekend werd op een ogenblik dat verzoeker niet in België was.

Dat bovendien ook niet gemotiveerd werd waarom er geen rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker nog steeds een procedure hangende heeft bij de Raad van State tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht.

Dat zijn voormalige advocaat toch wel heel wat argumenten heeft uiteengezet voor de vernietiging te bekomen van zijn verblijfsrecht.

Dat verzoeker in afwachting van een uitspraak zijn leven in België heeft verdergezet, dat verzoeker nog steeds hoopt op een gunstig resultaat omwille van het feit dat hij de oprechte overtuiging heeft dat hij geen schijnhuwelijk heeft gesloten.

Dat de staatsecretaris hieromtrent niets argumenteert noch uitlegt waarom er geen rekening kan gehouden met de elementen van verzoeker zoals uitgebreid uiteengezet in zijn regularisatieaanvraag.

Doch dat de staatsecretaris enkel stelt dat de procedure voor de Raad van State de aanwezigheid van verzoeker niet vereist.

Dat dergelijke argumentatie niet voldoende is.

Gelet op het voorgaande is de beslissing dd.28.03.2011 niet afdoende gemotiveerd."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermag te beslissen de door de aanvrager aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Er is op 19 juli 2009 een instructie opgesteld waarbinnen in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties worden opgesomd betreffende de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf kan toestaan. Dat de staatssecretaris zich ertoe heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de instructie verder te blijven toepassen is ten gunste van de vreemdelingen. De verwerende partij meent dat verzoekers beschouwing als zou de bestreden beslissing enkel gebaseerd zijn op de instructie en niet op artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet niet correct is. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en werd in toepassing van dit artikel genomen.

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard. De door verzoeker ingeroepen elementen werden beoordeeld en er werd aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoeker een machtiging tot verblijf toe te kennen. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet zou mogen worden toegepast, terwijl hij er zich daartegen uitdrukkelijk op heeft gesteund in zijn aanvraag.

De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats mag stellen van die van het bestuur.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom het motief inzake het schijnhuwelijk van verzoeker kennelijk onredelijk zou zijn en wijst erop dat er ter dege wordt gemotiveerd waarom het gegeven dat verzoeker nog een hangende procedure heeft bij de Raad van State, niet kan worden aangenomen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en

feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft op 14 december 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan hij tevens de schending aanvoert.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker voert aan dat de vernietiging van de instructie tot gevolg heeft dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde dient terug te vallen op zijn discretionaire bevoegdheid om na te gaan of iemand al dan niet een verblijfsrecht kan worden toegekend. Verzoeker vervolgt dat de staatssecretaris zich wel heeft voorgenoemen om de instructies verder te blijven toepassen, maar dat hij zich *in casu* letterlijk gebaseerd heeft op de vernietigde instructie en geen gebruik gemaakt heeft van zijn discretionaire bevoegdheid.

In zijn aanvraag van 14 december 2009 haalde verzoeker volgende elementen aan inzake de gegrondheid van zijn aanvraag:

- ononderbroken verblijf van vijf jaar en duurzame lokale verankering in België, criterium 2.8.A: verzoeker verblijft sinds 1996 ononderbroken in België en is goed geïntegreerd. Hij heeft voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België gehad, hij was gehuwd met een dame van Belgische nationaliteit. Verzoeker wenst te benadrukken dat er in zijn hoofde geen sprake was van een schijnhuwelijk (het huwelijk werd nietig verklaard middels een verstekvonnis) en hij heeft een procedure ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing tot intrekking van zijn identiteitskaart. Verzoeker spreekt Nederlands en Frans;
- duurzame lokale verankering en werk, criterium 2.8.B;
- verzoeker legt stukken voor: arbeidsovereenkomsten, stukken inzake de procedure voor de Raad van State, documenten inzake woonstcontrole, getuigenissen, aanbevelingen en foto's;
- verzoeker beroept zich tevens op het criterium prangende humanitaire situatie: verzoeker woont dertien jaar in België, is omringd door familie en vrienden en heeft geen binding meer met zijn geboorteland.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoeker aangevoerde criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 het volgende overwogen:

“Betrokkene wenst zich te beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en hij zou in aanmerking kunnen komen voor dit criterium aangezien hij een ononderbroken verblijf in België van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009 heeft gekend, hij voor 18 maart een wettig verblijf heeft gehad, hij kan aantonen dat hij duurzaam lokaal verankerd is. Toch kan betrokken niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie vermeldt immers duidelijk dat “...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.” Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.

Betrokkene trad op 22.12.2001 in het huwelijk met de Belgische onderdaan, mevrouw I. B., met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel heeft op 24.06.2003 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Betrokkene werd op

basis van dit huwelijk op 05.06.2002 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en vervolgens op 12.06.2003 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (geldig tot 11.06.2008). Deze laatste werd ingetrokken bij beslissing van 20.11.2006. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan 4 jaar gehad. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State vereist geen verblijf in België en kan aldus niet aanzien worden als een prangende humanitaire situatie. Betrokkene kan zich immers laten vertegenwoordigen door zijn raadsman."

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onder meer ongegrond wordt verklaard omdat verzoeker door het plegen van fraude onder de uitsluiting valt die in de instructie is vermeld. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen uitsluitingsgronden, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren. Deze andere motieven luiden als volgt:

"Wat betreft de verklaring dat betrokkene geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, gezien zijn ouders die in Marokko woonden, gestorven zijn. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden of vrienden meer zou hebben in zijn land van herkomst, betrokkene woonde er immers 25 jaar en verbleef er volgens zijn eigen verklaringen tussen 21.07.2003 en 03.10.2003 om zijn problemen op een rijtje te zetten. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst.

Daarnaast verklaart betrokkene dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft. Betrokkene verklaart echter niet waarom dit gegeven op zich een reden tot regularisatie is. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen van verwantschap voor. Het louter voorleggen van een identiteitskaart- of verblijfskaart van de personen die betrokkene als familie benoemt en het voorleggen van verklaringen van deze personen, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap.

Het feit dat betrokkene sinds 1996 in België zou verblijven, hij Frans kent en ook het Nederlands zou beheersen, hij bereid is om te werken, hier reeds legaal gewerkt heeft en interimcontracten en loonfiches toevoegt, hij hier ook als vrijwilliger en muzikant gewerkt heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt geantwoord op hetgeen door verzoeker werd aangehaald inzake zijn prangende humanitaire situatie, namelijk dat hij zijn leven in België heeft en geen binding met zijn geboorteland meer heeft. Tevens werd geantwoord op het feit dat zijn vermeende broer de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

Op het element van verzoekers verblijf in België sinds 1996, zijn kennis van het Frans en het Nederlands, zijn bereidheid om te werken, zijn in het verleden legaal verrichte arbeid, interimcontracten en loonfiches, zijn vrijwilligers- en muzikantenwerk en zijn vrienden- en kennissenkring, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dit onderdeel van het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET